

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În Bucuresol

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipscani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Șovinism și încă ceva.

Că politicienii conducători ai națiunii maghiare se îmbată în idea ne-realisabilă, de a maghiarisa pe toți locuitorii țerilor coroanei ungare, este un mare rău, dar nu cel mai mare.

Acest rău există numai într'aceea, că din el rezultă pe seama Maghiarilor o mulțime de poveri și de șicane, care tot mai grea și mai nesuferită le face viața în propria lor patrie.

Așadar rēul cel mai mare nu este, că politicienii maghiari sânt șovinisti și urmăresc scopuri deșerte, ci cu totul altceva. Este, că pe ei nici pățaniile trecutului, nici experiențele prezentului nu-i pot convinge, că în adevăr sânt deșerte aceste scopuri.

O mie de ani aproape feudalismul maghiar a fost stăpân nețermurit peste aceste țeri și peste popoarele lor. După vremuri multe și aprige prigoniri au îndurat nemaghiarii în acest lung și lugubru interval. Aproape totalitatea lor au devenit robi legați de glie (glebae adscripti) și cu desevirșire frustrați de toate drepturile omenești și cetățenești.

Ear' când timpurile aceste negre au fost spulberate de suflarea caldă a libertății, s'a vădūt, că suferințele seculare nu numai că nu au putut nimici popoarele subjugate, ci mai virtos le-au oferit puterile și le-au făcut să între tinere, viguroase și sporite la număr în șirul neamurilor rîvnitoare de lumină și înaintare. Este adevăr istoric constat, că de pildă numărul Românilor din Ungaria și Transilvania dela 1740 până la 1848 s'a îndoit de sigur, dacă nu se va fi chiar înțreit.

Asemenea adevăr istoric este, că prigonirile religioase ce au trebuit să îndure așa numiți șismatici, adevă creștini răsăriteni, în aceste țeri, în multe rinduri atât au fost de grozave, încât întru nimic nu s'au deosebit de goanele creștinilor de sub împărății romani Deciu și Dioclețian. În numele Dumneșului blândetii și al iubirii mai înteu papistașii și mai târziu calvinii au făcut toate încercările omenești și diabolicești, ca să întoarcă pe ortodoxi

dela credința lor strămoșească. Dar' toate înzadar, căci când sub presiunea spiritului timpului modern s'a proclamat în fine egala îndreptățire a confesiunilor, răsăritenii atât de mult prigoniți au fost mai numeroși decât ori-și-când, ear' alipirea lor cătră biserica părinților cu atât mai mare. Aceste ni-le învață istoria.

Presentul este și el tot atât de concludent. De douăzeci-și-trei de ani, decând șovinismul național a devenit factor în politica statului ungar, s'au făcut toate opintirile posibile și imposibile de a realiza idealul mult visat al statului național maghiar. Întreg aparatul statului și toate forțele disponibile ale „societății“ maghiare s'au pus în serviciul acestui ideal. Fără scrupul și fără conștiință s'au călcat spre acest sfirșit și cele mai rudimentare noțiuni de dreptate și echitate, ba chiar și de legalitate. Și rezultatul? Resultatul este, că în acest timp maghiarismul nu s'a sporit decât cu elementele îndoelnice și fără conștiință națională, de care în dragă voe ar fi putut avē problematica fericire și fără atâtea sfortări. Ear' naționalitățile nemaghiare, adevăratele naționalități, au eșit și vor mai eșe teafere și pline de viață și din această grea cercare, cu deosebire numai, că dese și neînduratele atentate la viața lor au produs între ele o potențată forță de rezistență, împreună cu o mare dosă de amărăciune, care merge crescend în raport egal cu nedreptățile îndurate, astfel că astăzi încep deja a se auđi binevoitoare voci din străinătate, care, împinse de cea mai bună intențiune față cu monarhia noastră, rostesc al lor memento la adresa șovinismului, ca să se oprească și să-și întoarcă calea, dacă nu voesc să pună în cesiune chiar existența monarhiei în timpuri de grea cumpănă.

Cu alte cuvinte, atât trecutul, cât și prezentul arată, că naționalitățile ungurene sânt individualități etnografice bine definite, care au eșit întărite și întinerite din toate încercările ce s'au făcut spre a le repune, precum pasărea Phönix s'a renăscut din cenușa ei proprie. A voi să nimicesci sau să contopesci aceste corpuri naționale este tot atât de zadarnică încercare, ca și a voi să mesteci focul cu apa.

A urmări cu scopuri nenaturale aceste naționalități înseamnă numai a pricinui primejdii pentru țeară, precând a cerca să le câștigi prieteni, ar fi o mare binefacere în prima linie pentru poporul astăzi atât de izolat, ai cărui meșteri în politică se închină la șovinismul național, precum Ovreei se închină în pustie la vițelul de aur în mânia Dumneșului celui adevărat și spre stricăciunea lor proprie.

Șovinistii nu au însă sentiment nici pentru trecut, nici pentru actualitate, nici pentru adevăr, nici pentru dreptate, ci se țin ea orbul de gard de chimera lor, că țerile aceste trebuie să fie maghiare atât după nume, cât și după limba și naționalitatea locuitorilor.

Această fatală orbire, cristalizată în noțiunea șovinismului, își are cauza sa ce ușor este a descoperi, dacă privim lucrul nițel mai deapropo, vom descoperi adevă, că șovinismul în sine nu este cauză, ci efectul unei alte cause, care ea constituie rēul cel mare regretat la începutul acestui articol.

Rēul cel mare este o calitate etnică constitutivă a poporului maghiar, comună tuturor popoarelor asiatice de origine nomadă. Ea se resumă în credința, de a fi mai nobile și mai bune ca alte neamuri, într'un exclusivism fanatic, care își aroagă dreptul nu numai de a stăpâni și exploata alte neamuri, ci totodată a le și disprețui și considera de ființe inferioare. Această însușire o aflăm la Ovreei semți, care ei singuri se cred „poporul cel ales“, ear' pe alte popoare le cred „spurcate“; o aflăm la Turci, pentru care străinul este identic cu „sclav“, la Mongoli, cărora tot nemongolul le este „dușman“, și la toți nomađii de pe vastele pustiuri și platouri din Asia și Africa.

O mie de ani de veșnire în Europa nu au putut șterge cu desevirșire această însușire asiatică din caracterul Maghiarului. Și astăzi firea lui este aplecată a disprețui și a dușmăni fără cauză pe cel-ce nu este de o viță cu dînsul și de a nu considera de asemenea sieși decât pe conaționali sei.

Luând la o mică analiză raporturile dintre Maghiari și Români ne vom convinge, că un trist dar' incontestabil adevăr am desfășurat în cele mai de sus. Va trebui să spun spre acest sfirșit lucruri neplăcute, o fac însă fără pătimă și preocupăniune, condus numai de dorul, de a descoperi cauza unui mare rău, de care suferim cu toții. Și știu că este, că a cunoaște un rău, înseamnă a-l vindeca pe jumătate.

Încă înainte de 1848, precând umblau prin țeară „verbuncurile“, după-cum spun bătrânii, era des auđită pe la țîrguri și alte adunături de oameni următoarea florică de dragoste ungurească: Az oláhnak nincsen nagyobb virtusa Mint mikor menyen la pódure és magát felakassza.

(Românul nu are altă virtute, decât când merge la pădure și se spânzură.)

Da, acel Român, care 90% din roadele muncii și sudorii sale le dă spre consumare domnilor sei maghiari, acel Român, care nu avea nici un drept și ai cărui ficiori erau prinși cu funia și duși la cătănie să apere țeara, acel Român era disprețuit mai rău ca un dobitoac și nu era bum de altceva, decât de spânzurătoare.

Tineri și bătrâni, care au trecut prin școalele maghiare, își aduc aminte, cu câtă batjocură, cu cât dispreț erau rigolați de profesori și conșcolari prin cuvintele: „Te Hora!“ „Te Vankuy!“

Timpul present încă ne arată o mulțime de floscule de aceste. Lamura tinerimii maghiare, universitarii din Cluj, nu demult au precizat raportul dintre Români și Maghiari în celebra poezie: „Oh te büdös boeskor.“ (O tu opincă puturoasă!), care este mai simptomatice decum s'ar crede.

Un nobil conte maghiar, colonelul Teleki, a insultat cu grele cuvinte pe veteranul nostru dela 1848, domnul Axente Sever. Acesta, deși gârbovit de bătrânețe, se pune și răspunde într'o broșură obiectivă și leală, cercând a se spela de grelele bănuiri ce i-s'au aruncat în față. Ear' nobilul conte, la această broșură, desconsiderând căruntețele adversarului seu, desconsiderând, că acest adversar a fost decorat de Maiestatea Sa actualul Monarch cu crucea de cavalier al ordului ce poartă numele Seu, plin de îngâmfare, de ură și de dispreț a răspuns, că cu d'al d'Axente poate sta de vorbă numai gâdele sub furci.

Ear' în zilele cele mai recente chiar și deținuții din închisoarea de

stat dela Seghedin au decretat, că nu vor sta de vorbă cu ȋiaristul valach Traian Pop, ce este așteptat acolo, am putē să continuăm până la nesfirșit, — dar' ajungă și atata.

Ei bine, ce sânt toate aceste? Sânt semne ineverdate de un orgoliu național fără seamăn, de un exclusivism fanatic, de un dispreț precând de înăscut, pe atât de nemărginit, față cu cei de altă limbă și de altă viță. Pe patul cald al acestora s'a născut șovinismul, care astăzi constituie nota caracteristică a politicei actuale din regatul Ungariei.

Și ceea-ce trebuie să reprobăm din toate puterile este, că elementele culte, conducătorii poporului maghiar, care se cred chemați de soarte nu numai a cârmui țerile aceste, ci de a fi chiar civilisatorii Orientului european, în loc de a cerca să îndulcească rămășițele asiatiche din caracterul neamului lor, mai virtos le cultivă și le exploatează spre scopurile lor politice.

Națiunea maghiară, ca atare, nu este vinovată de defectele sale, precum nu-și poate face nici din calitățile sale bune titlu de merite. Aceste sânt înăscute și se manifestă în mod mai mult instinctiv, incoscū. Dar' oamenii ei luminați, în ai căror creeri judecata trebuie să decurgă în mod conscut, ar fi dator să știe, că trăim în Europa, unde orgoliul, exclusivismul și fanatismul nu este permis să fie datătoare de măsură în viața popoarelor, unde tot omul cuminte trebuie să știe, că interesul fiecărui popor este să afle căi și mijloace de a pute trăi în pace cu vecinii sei, căci, într'un fel sau într'altul, toți sântem avisați unii la alții.

Politicienii maghiari însă, și cu deosebire presa maghiară și jidano-maghiară, cu un zel vrednic de alte lucruri mai bune alimentează pornirea fatală, de care am vorbit, în sinul poporului maghiar și prin silințele peca-toase de 23 de ani au adus lucrul acolo, încât astăzi opinia publică maghiară nu se simte datoare cu nici o considerațiune față cu nemaghiarii din țeară, aprobă fără nici un scrupul toate nedreptățile ce se comit față cu acestia, cu un cuvânt este cu desevirșire încătușată de bolnăviciosul șovinism de rasă, care află, că este nu numai permis,

FOIȚA „TRIBUNEI“

Clara Milici.

— Novela — de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. (Urmare.) XIII.

Aratov în aceeași zi se reîntoarce la familia Milovidov și trei oare întregi a stat de vorbă cu Anna Semenovna. D-na Milovidov s'a dus să se culce îndată după prând, — la două oare, — și „odichnia“ până luau ceaiul de seară, până la șapte oare. Conversația lui Aratov cu sora Clarei nu era la adevă o întrebare: ea vorbea aproape singură, la început cu șovăire, cu zăpăceală, dar' după aceea cu un zel neînfrănat. Se vedea, că își adora sora. Încrederea ce i-o insuflase Aratov creștea și se întăria; ea nu se mai gona; ba încă de vre-o două-ori tăcend a plâns în fața lui. Îi părea vrednic de împărțirile și efusiunile sale sincere... în viața ei pustie nu i-se mai întâmplase asemenea lucru!... Ear' el... el îi sorbia toată vorba.

Ear' el... multe în sfirșit! din cele-ce lipsiau... multe le-a completat el însuși.

... recunoscend numai o artă: pictura, în care el însuși progresa cam slab, dar' care îl hrănea și pe dînsul, și familia. Pe mama o iubia Clara... fără să-i pese mult de ea, ca de o îngrijitoare; pe Clara o adora Anna, deși ceea o trăgea de cap și de urechi și o mușca... Adevărat, că mai târziu se punea în genunchi înaintea ei și săruta locul mușcat. Era toată — foc, toată — patimă, și toată — contra-ficere: rēbunătoare și bună, marinimoasă și plină de ură; credea în ursită — și nu credea în Dumneșu (vorbele aceste le-a șoptit Anna cu groază); iubiă tot ce e frumos, ear' de frumșeta ei nu avea grijă ce se îmbrăca cum îi venia la mână; nu putea suferi tinerii să-i facă curte, ear' din cărți citia numai paginile, unde era vorba de dragoste; nu doria să-i placă cuiva, nu iubia desmerdările, dar' nicicând nu uita desmerdările și nu uita nici ofensele; se temea de moarte și ea înșiși s'a omorât! Câte-odată ȋicea: „Pe acela, pe care eu îl vreau, — nu-mi eese în cale...“, ear' alții nu-mi trebuiesc! — Ei, și dacă îți eese în cale? — o întreba Anna. — „Dacă îmi eese... îl iau“. — Dar' dacă nu se dă? — „Ei, atunci... mă ucid. A ceea va să ȋică atât, că nu sânt bună de nimic“. Tatăl Clarei... (une-ori cu glas de om beat își întreba nevasta: — „Cu cine ai făcut pe drăculețul ăsta smolit? — nu cu mine!“) — tatăl Clarei, silindu-se de a se cotorosi de ea cât mai de grabă, o destinase pe seama unui tinēr negustor bogat, becinsic — dintre cei „culți“ de altfel. Cu două săptămâni înainte de nuntă (era numai de șesșespredece ani) s'a apropiat înțetșor de mirele seu, cu brațele încrucășate și jucându-se cu degetele pe la cote (ȋinuta ei favorită), deodată ploșoc cu mâna sa mare, puternică peste obrazul lui cel rumen! El sări repede în sus, dar' numai gura și-a deschis-o, — trebuie să-ți spun, că era înamorat

de fată până la moarte... A întrebat-o: pentru-ce? Ea a ris și a eșit. — Eu eram tocmai în odaie, — istorisia Anna, — am fost martoră. Am alergat la ea și i-am ȋis: — Katia, rogu-te, ce-i asta? — „Mi-a răspuns așa: „dacă ar fi un bărbat cum se cade — m'ar fi bătut și el, dar' ăla e — o găină beată! Și mai întreabă: pentru-ce? Când iubesci și nu-ți rēsbuni, atunci rabdă și nu întreba: pentru-ce? N'am să-i dau nimic — în vecii vecilor!“ Așa, nu l'a luat de bărbat. În același timp a făcut în grabă cunoștința cu actrița aceea — și a părăsit casa noastră. Mama a plâns mult, dar' tata tot ȋicea: „Capra cea nerușinată afară din turmă!“ Și nu și-a mai bătut capul să o caute. Tata nu o înțelegea. Clara, în ȋiua când a fugit, era să-mē nădușească în îmbrășirile sale — și mereu ȋicea: nu pot! nu pot altfel!... „Mi-se rupe inima în două, dar' nu pot! Colivia voastră e mică... nu e pentru aripi! Ș'apoi de ursită nu scapi...“

După aceasta, — observă Anna, — noi rar am vădūt-o... Când a murit tata, a venit pe donē ȋile, n'a luat nimic din moștenire — și earăși a dispărut. Îi era greu la noi... Am vădūt. După aceea a venit la Kazan ca actrița deja.

Aratov începū să întrebe de Anna despre teatru, despre rolurile ce le-a jucat Clara, despre succesele sale... Anna a răspuns cu deamăruntul, cu același avânt plin de măcnire, deși vioiu. A arētat lui Aratov chiar și o fotografie, în care Clara era înfășoșată în costumul unuia din rolurile sale. În fotografie ea se uita la o parte, ca-ș-cum s'ar întoarce dela privitorii; coșifa deasă împletită cu o cordeluță cădea ca un șerpe pe brațul gol. Aratov a privit lung fotografia, a găsit că-i seamnă, și a întrebat, că n'a luat parte Clara la cursuri publice, și a aflat, că în; că-i

era neapărată agitațiunea teatralului, a scenei... însă altă întrebare ardea pe buzele lui.

— Anna Semenovna! — strigă în sfirșit nu tare, dar' cu o apăsare deosebită, — spune, te conjur, spune, pentru care motiv... pentru care motiv s'a hotărīt la fapta aceea cumplită?...

Anna și-a plecat ochii. — Nu știu! — ȋise după câteva momente. — Pe Dumneșul meu, nu știu! — urmă ea cu vioiciune, vădend, că Aratov face un semn cu mâna, ca-ș-când n'ar crede... Decând se reîntorse aici, adevărat, că era gânditoare, înțemeată. Fără îndoală a trebuit să i-se întempe ceva la Moscova, ce eu nu pot ghici! Dar', din contră, în ȋiua aceea fatală era oarecum... și dacă nu veselă, însă mai liniștită ca de comun. Eu nu aveam nici măcar presimțire, — adause Anna cu un suris amar, ea-ș-când s'ar maștra pe sine pentru asta.

... Katia mea neatinșă, neaccessibilă!... și amor nefericit, refuzat!... Și eu să nu știu sciut aceasta?... De ea, de ea s'au înamorat cu toții... însă ea... Și pe cine să fi îndrăgiți aici? Care a fost vrednic de dînsa între toți bărbații ăstia? Care să ajungă idealul acela de onestitate, de adevăr, de curățenie, mai ales de curățenie, care, prelungă toate defectele ei, plută înaintea ochilor sei?...

Pe ea să o refuze... pe ea.

Glasul Annei s'a oprit... Degetele sale tremurau ușor. Deodată s'a roșit de tot... s'a roșit de indignare — și în momentul acesta, — și numai un moment, a sēmēnat cu soru-sa.

Aratov voia să înceapă a o scusa.

— Ascultă d-ta, — îl întrerupse earăși Ana: — eu vreau cu tot prețul, ca d-ta să nu cređi clevetirea aceasta și să o împrăscii, dacă e cu putință! D-ta dorești să scrii despre ea un articol, ceva, ai ocaziune ca să iai în apărare memoria sa! Tocmai de aceea vorbesc cu d-ta atât de sincer. Ascultă d-ta: după Katia a rămas un ȋiar... Earatov a tresărit. — Un ȋiar, — șopti el.

Da, un ȋiar... adevă, cu totul vre-o câteva pagine. — Katiei nu-i plăcea scrisul... luni întregi nu făcea nici o notiță... și scrisorile sale erau așa de scurte. Însē tot-deauna iubia adevărul, ea n'a mințit niciodată... Ea atât de mândră, și să mințiască! Eu... eu i-ăș arēta ȋiarul acesta! Sē veđi însuși, dacă e acolo ceva aluziune de amor nefericit!

Anna scoase repede din cutia mesei un caietaș subțire, de vre-o deuce pagine, nu mai multe, și l'a prezentat lui Aratov. Acesta l'a apucat lacom, a recunoscut trăsăturile neregulate, mari, trăsăturile acelei scrisori

ci și posibil a răpi popoarele ceea ce au mai scump: limba și naționalitatea. Aici este răul cel mare, pe care noi îl deplângem în toată sinceritatea fără de a ne teme altcum tare de el. Nu, căci popoarele nu le alcătuiesc politica, ci natura, timpul și legile etnice, prin urmare politica nici nimic nu le poate. Existența noastră deci nu este, nu poate fi amenințată prin forțele șovinistilor.

Pe acestia îi compătimim ca pe nise bolnavi și le dorim să vină singuri și la timp în fire, până-când nu-i va deștepta fără voia lor forța majoră a împregiurărilor.

Delavie.

„Kreuzzeitung“ publică în fruntea numărului său din 17 l. c. un articol foarte important și scris cu multă căldură pentru cauza română. Articolul, pe care îl vom reproduce mână în mod cuprinsul său, se ocupă altcum în mod polemic cu Polonia din Prusia, a căror situație e cu drept cuvânt prezentată ca neasemănat mai favorabilă decât aceea a Românilor de sub coroana Sfântului Stefan.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 9 Noembrie st.

Afaceri interne.

În casa deputaților din Budapesta decurge desbaterea asupra bugetului ministerului de culte și instrucțiune publică. În sedința de ieri după deputatul Szivak a vorbit deputatul Hock, care acceptază bugetul și primesc în privința matriculelor botezaților proiectul de rezoluție al dlui Irányi cu privire la respectarea libertății religioase. Rossival a atacat pe deputatul Hock și a declarat, că Hock e un pigmeu prea mic și pentru el nu se rentează a se ocupa cu un asemenea. Aci oratorul a fost întrerupt prin un sgomot ca și de care nu s'a mai pomenit în dietă dela desbaterea legii militare încoace. Stanga a cerut ca Rossival să fie chemat la ordine. (Strigări la stânga: Mincinos miserabil!) Președintele a tras clopoțelul timp de mai multe minute înzadar. Rossival s'a ridicat din nou, dar nu a putut vorbi din cauza sgomotului mare. În sfârșit a ajuns la vorbă și a repetat tot ceea ce a spus mai înainte. Din nou a răsunat un sgomot s'elbatic. Președintele a chemat pe Rossival la ordine. Hock a respins atacul lui Rossival. Acest scandal, se vede, a fost cel mai important lucru, care s'a petrecut în ședința dietei de ieri.

Proiectul de rezoluție, pe care partidul appónyi-st. l'a primit în conferența sa din urmă în afacerea matriculelor botezaților, e următorul:

Articolul de lege LIII: 1868 e a se respecta drept o lege în vigoare și dispozițiunile aceluia trebuie executate coreșpunzător cuprinsului și spiritului legii. Întrucât însă o anumită clasă nu va pute executa legea pentru scrupuli de conștientă, guvernul se caute o modalitate, după care legea s'ar pute executa și fără cooperățiunea aceleia. Cu privire la legalitatea ordonanței vederile partidului au fost deosebite, dar s'a luat în urmă hotărârea unanimă, că ordonanța nu e corectă în ce privește practicabilitatea și provoacă totodată critică. În sfârșit partidul nu va aduce cu acest privilegiu în discuțiune schimbară §-lui 12 al numitei legi și vederile ei în această privință și le va preciza numai cu privilegiul desbaterii asupra petițiilor.

Mesagiul de tron sârbesc.

Mesagiul de tron, cu care Scupcina sârbescă a fost deschisă la 19 l. c., arată asupra învingerii din nou a guvernului la alegeri, ceea ce l'a înfățișat în mare măsură poziția, asupra rezultatelor favorabile ale organizațiunii armatei, asupra situației financiare îmbunătățite, precum și asupra deosebitelor proiecte, care au de scop asigurarea libertăților constituționale și întărirea regimului legalității. „Raportele noastre cu toate statele“, expune mesagiul, „sunt mulțumitoare și amicale. Multele dovezi de amicală bunăvoință ne întăresc în convingerea, că politicii naționale a regatului pe calea apucată a moderațiunii și a procedurii independente îi este asigurată încrederea tuturor puterilor. Măsurile excepționale, care pe un timp oarecare au fost îngreunat exportul nostru, au fost înlăturate în înțelegere amicală cu monarhia învecinată. Prin deslusiri reciproce leale a fost restabilită starea de lucruri normală și a rămas scutit acel caracter al relațiilor noastre de prietenie cu marea monarhie învecinată, la a căru nutrire și dezvoltare sunt avizate vecinii cei buni“. Mesagiul de tron amintesc apoi numai decât de invitarea a cabinetului unghuresc la începerea lucrărilor de regulare a Porții-de-fer, anunță proiectul despre coreșpondența respectivă și termină cu următoarele cuvinte: Asasinarea viceconsulului din Pristina ne-a mișcat adînc; chiar și de aceea, că noi punem mare preț pe bunele noastre relațiuni cu învecinatul imperiu otoman, și guvernul nostru și-a dat toată silința, de a aplană această afacere pe calea unei bune înțelegeri cu Poarta. Avem cuvinte de a spera, că aceea se va rezolva în mod demn și mulțumitor.

Citirea mesagiului nu a fost întreruptă decât Scupcina prin nici un fel de manifestațiune.

Tulburări de studenți în Madrid.

Din incidentalul zilei aniversare a tulburărilor studenților din 1884, studenții din Madrid la 19 l. c. nu au voit să meargă la universitate. Un mare număr de studenți a arangeat o demonstrațiune dușmănoasă înaintea ministerului de justiție și a desarmat pe servitorii de poliție. În sfârșit, după ce nu li-a succedat a atrage și pe medicinisti pentru această mișcare, studenții s'au împrașiat.

Baronul Eötvös și cestiunea naționalităților.

(Urmare și fine)

Dacă deci mișcarea naționalităților amenință patria noastră cu pericol și există în adevăr factori puternici, care lucrează la distrugerea statului nostru; dacă acea putere atractivă, pe care naționalitatea comună o exercită asupra unei părți a locuitorilor patriei noastre, e mai mare decât legătura, cu care o vețuire împreună de o mie de ani au fost deolaltă legați cetățenii acestei patrii: putem să fim convinși și despre aceea, că între asemenea împregiurări puterea, pe care cel mai perfect mecanism administrativ o dă în mâna guvernului, se va adevăra de insuficiență pentru scutirea statului, că unitatea limbii oficiale, cu toate că cu aceasta am dus-o până la protocolul celei din urmă comune, și colosala armadie a funcționarilor nu vor pute menține unitatea țerii.

În fața unor asemenea primejdii avem trebuință de alte medicamente și pentru îndeplinirea unei asemenea misiuni de mijloc, și eu numai un mijloc știu, care ar coreșpunde mării acestei misiuni, și acesta consistă întru a satisfacere pretențiunilor juste ale deosebitelor naționalități din patria noastră și astfel a înlăturarea cauzele, care au produs această mișcare.

Toamă pentru-că mișcarea naționalităților nu e, — după-cum ar crede-o poate unii, — produsă prin intrigile singuraticilor și nu e rezultatul unei agitațiuni măiestrite, pașii, prin care s'au împlinit pretențiunile singuraticilor conducători ai mișcării sau s'ar suprima pe cale măiestrită aparițiunile neliniștirii ce există în spirite, nu vor fi în stare să oprească această mișcare.

Aspirațiunile naționale ale neamului nostru formează numai un vlăstar al acelei mișcări mari, care s'a început cu reformațiunea pe terenul religios pentru realizarea principiilor de libertate și egală îndreptățire, și această mișcare, întocmai ca pe terenul profesional și pretutindenea, unde s'a început odată, și pe terenul de naționalitate numai atunci ar pute înceta, dacă și-a ajuns încâtva scopul, și fie cât de mari jertfele ce se cer dela noi, pe care ne înțeam de națiune conducătoare în această patrie, un lucru e

sigur: Pericolele, cu care cestiunea naționalităților amenință patria noastră, numai în felul acesta se pot încungiura.

Prea bine o știu, că sunt destui oameni, care vorbesc numai cu dispreț despre entuziasmul național și îl priveșc pe acesta drept un lucru, care numai de vre-o câțiva ani încoace a devenit important, drept o aparițiune efemeră, care va dispăre tot așa de iute precum s'a și ivit. Și aceasta cu atât mai virtos, cu cât puterea principiilor democratice, necesitatea existenței statelor mai mari, ușurătatea și iuteala comunicațiunilor, cu un cuvânt actuala direcțiune a întregii noastre civilizațiuni nu sunt favorabile singuraticelor naționalități mai mici. Eu admet, că ar pute să vină timpuri, când succorii nostri tot atât de puțin vor înțelegere actuala insuficiență pentru propria noastră naționalitate, ca și noi însușii, care în secolii XI și XII a dus jumătate din Europa la sfântul mormânt. Dar' dacă și admitem, că cestiunea de naționalitate deja după o jumătate de secol se va înșira lungă acele puncte de vedere înșine, în urma cărora oamenii priveșc cu compătimire, e sigur, că evenimentele cele mai însemnate ale primei jumătăți a secolului nostru s'au fost produs sub influența principiului de naționalitate. Și întocmai cum puterea primului imperiu francez nu s'a nimicit prin prudența guvernului, ci în urma entuziasmului națiunii germane, rusești și spaniole, — așa și de față și în cel mai apropiat viitor principiul de naționalitate va exercita o înfrurire hotărâtoare asupra dezvoltării tuturor acelor țeri, în care ea s'a ivit.

Principiul de naționalitate, după firea lui nu e principiu revoluționar, ba, încât e se întemeiază în mare parte pe istorie și stă în legătură cu moravurile poporului, lucrează tocma în direcțiune contrară. Și dacă în veacul nou experim chiar contrarul, cauza acesteia trebuie să o căutăm singur numai în poziția, pe care singuratic state o ocupă față cu naționalitățile, pășind în mod dușmănos în contra celui principiu, căruia au să-și mulțumească și ele existența. Aceasta se întemple și are fără îndoială să se întemple și în patria noastră. Și dacă în numele unității statului formăm astfel de pretențiuni, care împedecă dezvoltarea singuraticelor naționalități, dacă uităm, că oamenii pot să sufere mai ușor cea mai mare nedreptate, decât o stare, care în fiecare zi mereu îi molestează, — căci o administrație vexatorică produce antipatie și la cei mai mari despoți, — dacă, ignorând înfrurirea pe care această idee o exercită asupra sentimentelor milioaneilor, sau purcedând din acea convingere, că aceea nu se potriveșc cu unitatea statului nostru, ne organizăm raporturile noastre constituționale în contrast cu sentimentele de naționalitate: aceste sentimente ca și până acum vor amenința și de aci înainte cu pericole viitorul nostru.

Dar' tot atât de sigur e și aceea, că în măsură, în care, satisfăcând pretențiunilor naționalităților, am

dovedit, că existența statului nostru duce la primejduesce singuraticelor naționalități, din contră ea e cea mai puternică garanție a liberilor desvoltării, — ceea ce a părut de primejdios, — eadavine gagiu viitorului nostru și greutățile, cu care ne luptăm, se vor întoarce în contra dușmanilor existenței statului nostru, și învingerea acelor de sigur le va costa tot atât de mult, cât ne-a costat și pe noi.

După ce noi nu putem suprima sentimentele, pe care ideea naționalității le produce într-o mare parte a concetățenilor nostri, această idee, ca și până acum, cel puțin un timp oarecare și de aci înainte va exercita o înfrurire hotărâtoare asupra tuturor raporturilor noastre. Dar' felul acestei înfruriri va atîrna cu deservire dela noi. După ce și cel mai mare aderent al naționalității maghiare nu s'ar pute legăna în speranța, că deosebitele naționalități ce locuiesc în patria noastră se vor contopi vre-odată în naționalitatea maghiară; și după ce, întemple-se ce se va întemple, deosebitele naționalități ale patriei noastre dela viitor nu pot aștepta mai mult, decât ca desvoltarea liberă a naționalității lor în stat să fie asigurată, și noi Maghiarii nu putem să dorim altceva, decât ca concetățenii nostri de deosebite limbi să se alipească cu credință comună către patria lor comună, — pentru înlăturarea contrastelor și de lipsă altceva, decât în loc de a fantasa să avem în vedere adevărată noastră situație și se renunțăm la acele poște, a căror realizare, ținând cont cu răceală de raporturile noastre, noi înșiși o ținem de imposibilă.

Alegerea e în mâinile noastre, dar' un lucru rămănea mai presus de orice îndoială și adecă: Urmările aceleia, fie bune, fie rele, nu le vor simți numai una sau alta dintre naționalități, ci cu toatele deopotrivă, și tocmai această comunitate de interese e aceea, pe care o țin eu de garanța unei soluțiuni norocoase a acestei cestiuni.

Măcelul dela Feldra.

Sibiu, 21 Noembrie 1890.

Cinci zile au trecut decând s'a petrecut într-o comună românească o măcelărire formală între popor și între gendarmeria ungurească, care măcel s'a terminat cu șapte morți și trei-deci greu răniți. Și și astăzi încă lipsesc amănunțele despre această crudă vârsare de sânge. Trei autorități publice sunt amestecate în această afacere: episcopatul greco-catolic din Gherla, solgăbiriatul din Năsăud și comanda gendarmeriei. Nici una din aceste autorități n'a găsit de cuviință a publica vre-un raport oficial despre cele ce s'au petrecut la Feldra.

Mai mult. Nici unul dintre Români din apropierea comunei, precăt scim noi, nu s'a găsit până astăzi să se informeze la fața locului despre cele întemplate. Este aici vorba de sânge și de vieața unor locuitori pacinici, care se opun introducerii unui paroch. Decând s'a mai pomenit, ca propoveditorul cuvântului lui Dumneșu să treacă preste cadavre și prin sânge ca să ajungă la biserică? Cum ajunge poliția, ca la un act de natură atât de pacinică să dea ordin, de a trimite proiectile mortale în masele poporului? La toate aceste întrebări n'avem nici un răspuns, căci și autoritatea bisericească și autoritatea administrativă tac, tace poliția înșasi. Guvernul? Guvernul bag-seama nu se interesează deloc, fiindcă numai cetățenii de a doua ordine, „străini“, au fost măcelăriți.

Dăm astăzi, în lipsa altor informațiuni, scriile țărelor maghiare din Cluj despre acest crudel act:

„Kolozsvár“ (din 20 l. c.) scrie:

Scandalul amintit în telegrama noastră de alaltăieri (ne scrie corespondentul din Bistrița) are până acum 7 morți, — între care o femeie, — și 12 greu răniți. Astăzi călătoreșc la Feldra și până atunci, până-când despre acest scandal pot scrie mai în detail, public din scriile trimise următoarele: După moartea preotului g. c. din Feldra postul a devenit vacant. Locuitorii au avut pe candidatul lor și spre acest scop au mers și în deputațiune la episcopul din Gherla Dr. Ioan Szabo. Vicarul Moisil din Năsăud încă avea pe omul lui și anume pe un preot din Sibiu*) cu numele Rotariu, pe care l'a și recomandat episcopului spre denumire. Fel-drenii, înțelegând aceasta, au trimis o a doua deputațiune la episcopul și i-au declarat, că pe Rotariu sub nici un chip nu le trebuie. Episcopul a scris o epistolă vicarului

fără nume, l'a deschis pe nimerite — și îndată a găsit următoarele rânduri:

„Moscova. — Marți. . . Iunie. Am cântat și am recitat într'un matine literar. Astăzi a fost o zi însemnată pentru mine. El trebuie să hotărască soarta mea. (Cuvintele aceste erau subliniate de două-ori.) Earăși am vădut. . . Aici urmau câteva rânduri șterse cu grije. — Și după aceea: „Nu! nu! nu! . . . Trebuie să gândesc earăși ca altădată, numai dacă. . .“

Aratov își lăsa în jos mâna, în care ținea caietașul, și capul îi cădu încet pe piept.

— Citește! — strigă Ana. — Pentru ce nu citești d-ta? Să citești dela început. . . Îl poți citi întreg în cinci minute, deși ăruia acesta cuprinde doi ani întregi. În Kazan n'a mai scris nimic. . .

Aratov s'a sculat încet de pe scaun și s'a aruncat în genunchi înaintea Anei!

Aceasta a încremenit, nu alta, de mirare și spaimă.

— Dă-mi-l. . . dă-mi-l mie ăruia, — duse Aratov cu glas perit, și își întinse mâinile amândouă spre Ana. — Dă-mi-l mie. . . și fotografia. . . d-ta de sigur mai ai una, — ear' ăruia l'i-ai aduc îndăret. . . Dar' îmi trebuie, îmi trebuie. . .

În rugămintea aceasta, în fața sa desfigurată era ceva atât de desperat, încât s'emenă a răutate, a suferință. . . Dar' și suferia în faptă. Ca și-când nu ar fi putut vedea el însuși, că îl va lovi astfel de miserie, și plin de iritațiune cerea crutare, mântuire. . .

— Dă-mi, — repeți el
— Dar' . . . d-ta . . . ai iubit pe sora mea? — duse în sfârșit Anna.
Aratov stă încă tot în genunchi.
— Am vădut-o numai de două-ori. . . să-mi crezi! . . . și dacă nu m'ar fi îndem-

nat nisece cauze, ce eu însumi nici nu le înțeleg, nici nu le pot explica bine. . . dacă nu era deasupra mea o putere oarecare, mai tare decât mine . . . eu nu te-aș fi rugat. . . n'aș fi venit încoace. Am nevoie. . . îmi trebuie. . . doară d-ta înșasi ai ăruia, că eu sunt îndatorat să restabilesc icoana sa!

— Și d-ta n'ai iubit pe sora mea? — îl întrebă a doua-ora Ana.

Aratov n'a răspuns îndată, — s'a întors puțin, ca și-cum l'ar dură ceva.

— Ei, da! am iubit-o! am iubit-o! — și o iubesc și acum. . . — strigă cu aceeași desperare.

Se audiră pași în odaia vecină.

— Școală-te. . . școală-te. . . — duse iute Anna. — Vine mama.

Aratov se ridică.

— Să iai ăruia și fotografia, Dumneșu să te păzească! — Sărmana, sărmana Katia! . . . Dar' s'ă-mi aduci înapoi ăruia, — adăuse ea vioiu. — Și dacă scrii ceva, s'ă-mi trimiți negreșit. . . Auți?

Aparițiunea d-nei Milovidov a scăpat pe Aratov de necesitatea răspunsului. — Totuși a reușit să șoptească: — D-ta ești ânger! Îți mulțumesc! am s'ă-ți trimit tot ce scriu. . .

D-na Milovidov, de somnoroasă ce era, nici n'a bănut nimic. Astfel Aratov a plecat din Kazan cu fotografia în buzunarul surtucului. Caietașul l'a retrimis Anei, — dar', fără să observe ea, a tăiat foaia, pe care se găsiu cuvintele subliniate.

Pe calea către Moscova l'a caprins earăși amorțea. Deși se bucura în taină, că a ajuns la lucrul, pentru care plecase, totuși gândul la Clara îl amănă cu totul până la sosirea sa acasă. Acum gândia cu mult mai mult la sora ei, la Anna. — Eată, gândia în sine, o ființă minunată, simpatică! Ce pricepere gingașe în toate, ce inimă iubitoare, ce lipsă de egoism! Astfel de copile înfloresc la

noi în provincie, — și încă în ce împregiurime! — Ea e și cam bolnavă, și urită, și nici nu e tinără, — dar' ce consoartă aleasă ar fi pentru un om cum se cade, cult! Eată pe cine ar trebui să iubesc! . . . Așa cugeta Aratov. . . dar' după sosirea sa la Moscova lucrul a luat altă față.

XIV.

Platonida Ivanovna s'a bucurat nespuse de reîntorcerea nepotului său. Ce nu i'a mai trecut prin cap în absența lui! — „Cel puțin la Siberia!“ șoptea ea, ședând nemicațată în odaia sa; — „cel puțin — pe un an!“ — Apoi o mai înșpăimânta și bucată-reasă, împărțându-i vestile cele vrednice de credemț despre peirea cutărui și cutărui tinăr din vecinătate. Perfecta nevinovăție și siguranța lui Iașa nici-decum n'au lășit pe bêtărna. — „Pentru-că . . . ce mai știu! — se ocupă cu fotografiu. . . ei, și e deajuns!“ „Luai-ți!“ — Și eată Iașenka ei se întoarce întreg și teafăr! Adevărata, a observat ea, că pare-că mai slăbise și fețișoara i-se mai uscase — lucru firesc. . . fără îngrijirile ei! — dar' s'ă-l întrebese despre călătorie n'a îndrăsnit. La prânț i'a ăruia: — Și e frumușel oraș Kazanul? — Frumușel — a răspuns Aratov. — Bag-seamă acolo trăesc tot Tătari? — Nu numai Tătari. — Dar' un halat n'ai adus de acolo? — Nu, n'am adus. — Aici s'a terminat dialogul.

Însă îndată ce Aratov s'a găsit singur în cabinetul său — la moment a simțit, că pare-că l'ar apuca ceva din toate părțile, că earăși e stăpănit de o putere, și anume de puterea altei vieți, altei ființe. Deși dusese Anei — în opintirea aceia, când fără veste își perdușe firea, — că iubese pe Clara. — Însă cuvântul acesta i-se părea acum fără sens și pustiu. — Nu, nu o iubia, dar' cum să și iubească pe o moartă, de care nu i'a

plăcut nici când a trăit, pe care aproape a uitat-o? — Nu! însă e apucat de o putere. . . de puterea ei. . . el nu aparține mai mult șieși. El e — luat. Luat până acolo, de nici nu mai încearcă a se deslega nici prin batjocura absurdității sale proprii, nici prin deșteptarea, dacă nu a siguranței, cel puțin a sperării, că toate aceste au să treacă, că aceasta este — numai din nervi, — nici prin căutarea dovezilor pentru aceea, — nici prin alte cele! — „Dacă îmi ese — îl iau“ — își reamintă vorbele Clarei ce l'ăse spusese Anna. . . și eată e luat. — Însă ea e — moartă? Da; trupul este — ort. . . dar' sufletul? — nu este oare nemuritor. . . are el trebuință oare de organele pământesci, ca să-și arete puterea? — Uită, magnetismul ne documentează înfrurirea sufletului viu omensesc asupra altui suflet viu omensc. . . Pentru-ce înfrurirea aceasta se nu se continue și după moarte — dacă sufletul rămănea viu? — Dar' pentru care scop? Ce poate să ese din aceasta? — Și apoi — în general — pătrundem noi, care este scopul a tot ce se îndeplineșc împregiurul nostru? — Gându-rile aceste atăta ocupau pe Aratov, încât fără veste, la ceaiu, a întreat de Platoșă: crede ea, că sufletul este nemuritor? — Aceasta la început nu înțelega, că ce o întrebă, — dar' după aceea și-a făcut cruce și a răspuns, că de bună-seamă — cum se nu fie sufletul nemuritor! — Și dacă așa este, poate să lucre după moarte? — întrebă earăși Aratov. Bêtărna a răspuns, că poate. . . să se roage pentru noi, adecă; atunci, când va trece preste toate vâmile — în așteptarea judecății de apoi. Dar' în cele dintău patruzeci de zile sufletul petrece în giurul acelu loc, unde s'a întemplat moartea.

(Va urma.)

*) Poate Rebra-mare? „Red. Tribunei“

Moisil din Năsăud și îl face atent despre starea lucrului și că el numai în acel caz denușese pe Rotariu, dacă răspunderea despre cele ce se vor întâmpla o primesc Moisil asupra-și. Cu aceasta l-a denumit și a dat ordinul de instalare. Moisil sciind, că se vor întâmpla nemulțumiri, a cerut pe timpul instalării gendarmii dela protopretorul din Năsăud Bodó, care l'a și pus la dispoziție 8 gendarmi. La 16 l. c. a fost instalarea. Poporul a ocupat loc înaintea bisericii și n'a vut să lase pe preotul sosit să intre. Notarul din Feldra, George Bancu, a început să capaciteze pe popor, ca să primească pe preotul. La aceasta singuraticii din popor s'au luat cu ciomegele după notar, care a scăpat în turnul bisericii. Poporul după aceasta voia să-l aducă jos din turn, la ceea-ce gendarmii l'a reținut cu blândețe. Vre-o câțiva oameni fosti militari au început să spună lui-țimii să nu se teamă, că gendarmilor nu li-iertat să puse. Poporul infuriat s'a aruncat asupra gendarmilor, ca să le iee armele, la ceea-ce gendarmii s'au folosit de pucii. La moment au răsma la fața locului 7 morți, pe care ieri l'a și îngropat. 17 oameni s'unt greu răniți. Arătare oficială către vicecomitele până acum n'a sosit. După scrirele mai proaspete s'unt 7 morți și vre-o 30 răniți.

„Erdélyi Hiradó” (din 20 l. c.) primește dela corespondentul seu din Gherla cu data de 19 l. c. următoarele:

Despre antecedentele scandalului întemplat în comuna Feldra, care aparține episcopatului Gherlei, pot scrie din isvor demn de creșut următoarele:

Episcopul Ioan Szabó, la repește recomandări și rugări din partea vicarului Moisil, a denumit de preot în Feldra pe Rotariu, o rudă de a vicarului. Acesta a trimis episcopului nișe atestate din partea primăriei din Feldra, voinde și documenteze, că în Feldra domnesce liniște și că numai elementele cele mai neînsemnate s'unt în contra lui Rotariu. Ba a mers și o deputațiune la episcopul Szabó, cerând, ca să denușească pe Rotariu.

Mai târziu a mers o a doua deputațiune la episcopul sub conducerea lui Neamtu, arătând, că sătenilor nu le trebuie pe Rotariu. Atunci episcopul Szabó denușe de ja pe Rotariu, dar la rugarea deputațiunii a trimis în 8 l. c. vicarului ordin, că dacă n'a admanat încă rezoluțiunea de denușire, să n'o admaneze.

În urma rugării unei deputațiunii ce s'a prezentat episcopului în 12 l. c. acesta a poruncit categoric vicarului, că instalarea rămâne și că rezoluțiunea de denușire o retrage.

În a doua zi vicarul, în urma unei înșciunări, a mers la episcopul, căruia l'a spus, că „toate s'unt în bună rindueală”, dovind și cu un atestat din partea primăriei comunale, că comuna e liniștită și așteaptă pe preotul cu bucurie. Vicarul a încunosciunțat pe episcop, că în 20 l. c. va fi instalarea.

Episcopul, deși în 12 l. c. a dat un ordin, totuși a trimis vicarului un alt ordin, în care îi face cunoscut, că denușirea lui Rotariu este necondiționat anulată.

Vicarul în 14 l. c. a primit ordinul de anulare, la care a răspuns episcopului, că instalarea pusă pe 20 l. c. s'a făcut în 16 l. c.

Vicarul, în o scrisoare adresată episcopului, se provoacă la aceea, că adică el ordinul trimis de episcopul în 12 l. c. din greșeală nu l'a desfăcut. (Acest ordin a fost trimis recomandat.)

Vicarul totodată și-a dat demisiunea. Casul sîngeros dela Feldra l'a amarit și intristat foarte tare pe episcopul, care a trimis la Feldra pe Toma Pop, ca să-i câștige informațiuni despre starea lucrului. După informațiuni cercetarea a pornit-o scaunul episcopesc.

CRONICĂ.

Numire. Juristul absolut Antoniu Bartalis a fost numit practicanț în drept cu diurnă la judecătoria cerc. din Cristuru-secuiesc.

Camera advocațională din Mureș-Oșorhei aduce la cunosciunță, că avocatul de acolo Carol Sokot, suspendat pe timp de un an, a fost restituit eară în practica advocaturii.

Mghiarisări de nume. „Budapesti Közlöny” publică următoarele schimbări de nume: Iacob Deutsch în „Dezsbó”; Ioan Knapp în „Kemeny”; Rudolf Miculasko în „Miklosi”; Mihail Plundrik în „Palmay”; Emeric Frosch în „Szatmári”; Bela Pillitzer în „Pillisi”; Leopold Kohn în „Kemény”; Iosif Klein în „Kiss”; Desider Stern în „Csillag”; Armin Löwinger în „Oroszi” și minorenel Iosif Kohn în „Kovács”.

Dr. Wilhelm Otto, medicul primar al spitalului civil Francisc-Iosefin din Sibiu, va

fi trimis în numele și pe spesele orașului la Berlin, spre a studia la fața locului metoda de vindecare al lui Dr. Koch în contra tuberculozei.

Pojar. Școala de stat din Hunedoara și Geogiol de jos s'unt încă din cauza poporului tot închise.

Necrolog. La 29 Octomvrie v. a răposat în Honțior absolutent de 8 clase gimnasiale Petru Mera, fiul preotului din Honțior Ioan Mera.

Școale închise. Din Cașovia se telegrafează, că în 19 l. c., toate școalele elementare au fost închise din cauza prea marei lățiri a epidemiei difteritului.

Sinucidere. Din Karlstadt se telegrafează cu data de 19 l. c.: Mare senzațiune a stîrnit aici sinuciderea unui tîner comercianț cu numele Ivo Benic, care se trage din o familie foarte veșută. Motivul este de a se căuta în modul neregulat de vieață al tînerului bărbău, care i-a stricat sănătaea, precum și în risipirea frumoasei sale averi, moștenită dela tatăl seu. Firma Benic este cunoscută în toate piețele mari ale monarchiei.

Prințul moștenitor al României în Berlin. Prințul Ferdinand, moștenitorul tronului român, a sosit la 19 l. c. în Berlin și a descins în palatul regal. Înainte de ameați prințul a vizitat pe Maiestățile Lor și a primit visita acestora. Spre serviciul de onoare al prințului s'unt destinați generalul Blecken de Schmerling și maiorul conte Kanitz.

Monumentul lui Bismarck. Din Berlin se vestese, că subscrierile pentru monumentul lui Bismarck au atins însemnata cifră de 840.000 de mărci.

Serbarea învingerii dela Slivnița. Din Sofia se telegrafează: Astăzi în 19 l. c. se va celebra în catedrala de aici din incidental serbării zilei învingerii dela Slivnița un requiem, la care va participa și prințul Ferdinand dimpreună cu suita, ministri, președintele și vicepreședintele Sobraniei, aproape toți deputații, autoritățile militare și corpul oficerilor. După requiem prințul va face o revistă militară asupra unor despărțeminte din garnisoană. După aceasta se va ține în casarma regimentului I. de infanterie, care a luat parte la bătălia dela Slivnița și a căru șef este contele de Hartenan, un Te Deum, la care va participa principele și toți oficerii de garnisoană. Multe edificii publice s'unt înflamorate.

Uciderea generalului Seliverstoff. „Extrablatt” din Viena anunță: Uciderea generalului Seliverstoff, întemplată în Paris, a făcut mare senzațiune. O sinuideră este exclusă. Servitorul generalului spune, că pe la prânz s'a prezentat spre primire un bărbat cu o epistolă. Generalul l'a primit după citirea epistolei. După o jumătate de oară servitorul vedând, că audiența durează prea mult și că în odaie domnesce liniște, a intrat în casă, unde a aflat pe generalul într'o stare de inconșiență și s'vrucolindu-se în sângele seu. Nimenea din casă n'a audt vre-o detunătură. Portarul afirmă, că individul din cestiune la trei minute după ce a apărut s'a și dus. Se presupune, că este un act de răsunare. Poliția parisană este foarte activă și servitorul generalului, care pare a fi bănuit, este supraveghiat. Generalul puțin înainte de moartea sa a fost vre-o câteva minute conșcia. Ambasadorul rusesc baronul Mohrenheim, care lipsece din Paris, a fost încunosciunțat despre acest caz. Generalul ucis stătea mai înainte în fruntea poliției secrete și ca atare era foarte temut.

Deputați eondamnați. Din Clomel se telegrafează cu data de 19 l. c., că tribunalul de acolo a condamnat pe deputații irlandezi Dillon și O'Brien și încă pe dece acușați la câte 6 luni temniță.

SERVICIUL TELEGRAFIC al „TRIBUNEI”.

Viena, 21 Noemvrie n. Ieri după ameați ministrii Bacquehem și Baross au conferit împreună în privința negocierilor convenționale austro-ungaro-germane și în privința cestiunii Lloydului. Negocierile cu Germania se vor începe probabil în Decemvrie.

Praga, 21 Noemvrie n. Dieta provincială. Locul dinaintea casei deputaților e închis. Gregr propune trecerea la ordinea zilei. Cu privire la proiectul despre cultura țerii, locoțiitorul accentuează, că guvernul ține neștrămut la tranșacție. Mattusch (Ceh vechiu) arată, că proiectul co-răspunde exigențelor ambelor naționalități (Cehii tineri pișae). Nouș Cehi vechi, căroră clubul nu li-a permis a vota în contra proiectului, vor eși din club.

Berlin, 21 Noemvrie n. În casa deputaților s'a început prima citire a proiectului despre darea de venit, cu care privilegiu s'a arătat, că partidele nutrese mari îngrijiri față cu proiectul guvernului.

Bibliografie.

A apărut de sub presă „Hora Turturelelor”, dedicată de autor, Benone Gănescu, societății presei.

Se găsește de vîndare la secretarul societății presei, dl F. Damé, în Bucuresci.

A apărut o elegantă ediție de schițe și impresiuni asupra lui Vasile Alexandri și a mult cântăreți sale moșii Mircesci. — Autorul acestui nou omagiu ce se aduce lui Alexandri este dl Auguste R. Glavel dela „Indépendance Roumaine”. Dl Glavel a intrunit în broșura ce a dat la lumină tot ce s'a scris despre V. Alexandri: vieața, scrierile, moartea și splendida înormântare ce i-s'a făcut la Mircesci.

Volumul dlui Glavel prin eleganța imprimării, cât și a conținutului este demn de a figura pe toate birourile literaților și cunosătorilor în materie literară.

Învîltoarea volumului e desemnată cu mult gust și talent de artistul român Georgescu. În text s'unt alăturare două deseme-uri datorite tot artistului Georgescu și care reprezintă pe Alexandri pe pătul de moarte și camera mortuară dela Mircesci.

Din „Istoria Românilor în Dacia-Traiană” de A. D. Xenopol a apărut volumul a III-lea cuprinzînd epoca dela moartea lui Petru Rareș până la Mateiu Basarab și Vasile Lupu, 1546—1633, expusă pe 680 de pagine mari în 8° și înșoiță cu 2 planuri ale bătăliilor lui Mihaiu-Viteazul, cea dela Călugăreni și cea dela Mirisliu. Cuprinde un capitol însemnat asupra istoriei Românilor din Ardeal de pe timpul când parte din ei părăsiră Transilvania pentru a trece munții în Muntenia și Moldova, până la revoluția încercată de ei cu privilegiul venirii lui Mihaiu Viteazul în țeara din centrul Carpaților. Deasemenea o expunere a mișcării culturale a Românilor din Ardeal în vremile cele dintîiu ale ivirii ei. Și această parte a emineiței scrieri a profesorului din Iași se recomandă prin aceleași însușiri, ca și celelalte două volumuri apărute mai înainte. Toată expunerea este întemeiată pe isvoare citate și reproduce în mai bine de 1000 de note în textul lor original. Stilul este tot atât ds atrăgător, limpede și curgător, încaldit adese-ori de viaa sulfare a iubirii de popor, care străbate ca un foc acusns prin șirurile cărții.

Volumul a fost editat și în părți fără legătură cu restul istoriei sub titlul de „Epoca lui Mihaiu-Viteazul”.

Extrase din „Budapesti Közlöny”.

Posturi vacante: — Un post de oficial cl. VI. la perceptoratul din Sárovar. A se adresa în două săptămâni la autoritățile competente.

— Doue posturi de practicanți de concipient cu diurnă la direcțiunea financiară din Oradea-mare. A se adresa în două săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de practicanț de concipient cu diurnă la direcțiunea financiară din Sibiu. A se adresa în două săptămâni la autoritățile competente.

— Un post de practicanț de concipient cu diurnă la direcțiunea financiară din Sopron. A se adresa în două săptămâni la autoritățile competente.

Căilndarul zilei

19/22 Noemvrie 1890.

Julian: Erast. Gregorian: Cecilia. Soarele: răsare 7.4, apune 4.25

Buletin meteorologic.

Sibiu, 21 Noemvrie n. 6 oare dimineșta.

Probabilit. absolut. în mm. (Mediu lunar 786.1)	Diferența din cea din seară	Temperatura după Celsius	Maximul și minimul temperatură	Direcția vîntului
725.2	-8.1	-0.8	+2.0—1.2	V

Din țeară 19 Noemvrie n. 7 oare dimineșta.

Stațiunile:	Presiun. absolut. în mm.	Temperatura după Celsius	Vîntul: Direcția	Ștaia
Budapesta	773	+1.4	NV	1
Sătmăr	—	-0.2	NV	1
Cluj	773	-2.8	V	3
Orșova	772	+2.0	V	1
Timișoara	—	—	—	—
Arad	772	-1.5	V	2
Panciova	770	-0.8	NV	3

Sositi în Sibiu.

La 21 Noemvrie n. Hotel „Newirrer”. Fogh din Budapesta, Weiss, Spitz, Pokorny și Krauss din Viena, comercianți. Ferarii din Brezol.

Teatru orașenesc în Sibiu.

Abonament IV. Reprezentația 6. Sămbătă, 22 Noemvrie 1890: „Die Fledermaus” (Liliacul). Operetă în 3 acte de Ioan Strauss.

Economie.

Rusia pe Dunărea-de-jos. Din Bucuresci i-se serie lui „Pester Lloyd” cu data de 15 l. c. n., că în porturile române Galați și Brăila încordările societății de navigațiune rusesci Gagarin, de a se întări pe Dunărea-de-jos, încep a se urmări cu priviri foarte neîncreștătoare. Există adecă temerea, că delăturarea pedecilor navigațiunii la Poarta-defer va fi favorabilă în prima linie Rusiei, fiindcă aceasta prin abundența produselor sale economice se află în poziția, de a învinge ori-ce concurență pe Dunărea-de-jos, ba între împregiurări a-și asigura un debușeu pentru produsele sale chiar și în România. Deasemenea e expusă și Serbia unei invadări cu produse naturale exclusiv rusesci, deoarece societatea de navigațiune Gagarin, grație subvențiunii ce primește dela statul rusec, va pute acorda pentru produsele rusesci transportate de corăbiile sale prețuri cu mult mai ieftine decăt alte societăți de navigațiune ce s'unt aviseate numai la venitele proprii. Dacă însă, așa se calculează mai departe, pavilionul rusec ar ajunge dominant pe Dunărea-de-jos, atunci și porturile Galați și Brăila vor perde foarte mult din importanța lor pentru comerțul maritim.—Raportorul bucorescian al lui „Pester Lloyd” serie mai departe, că de un timp înceoce România e cutriată de numeroși agenți rusesci, care se ocupă exclusiv examinarea raporturilor economice ale României cu privire la producțiune și export, la trebuința și import, precum și privitor la speșele și mijloacele de comunicație. — După o scire din Tulcea, în apele de acolo s'ar fi născut un conflict între o patrulă română și nișe pescari rusesci, cu care ocaziune un pescar a fost împușcat. Deși soldații români au fost în drept, și-a dice „Pester Lloyd” de a face întrebuiare de armele lor, totuși nu înceape în doeață, că presa rusească se va folosi de acest cas spre a da curs liber în chipul seu obișnuit, cu pervertirea adeverului, urei sale în contra României, care nici sub ministerul Catargiu nu vooșea a se reîntoarce la iubirea rusească.

Insolvențe. Reuniunea creditorilor din Viena anunță următoarele insolvențe: Jeftan Baltic în Livno; Isak Holländer în Rzeszow; Leopold Chat în Viena; Mayer Weiss și fiul în Budapesta; Eric Grünfeld în Viena; Ferdinando Wallas în Predil.

Pretul mărfurilor

Piața din Sibiu, 21 Nov. Grâu, hectolitru 76 chilo fl. 5.20 până 6.—, grâu mestecat 70 până 74 chilo fl. 4.30 până 4.90 sêcara 70 până 75 chilo fl. 3.60 până 4.—; orz 62 până 66 chilo fl. 3.60 până 4.—; ovés 42 până 50 chilo fl. 2.30 până 2.80, encuruzul 70 până 74 chilo fl. 3.60 până 4.—; mălaiul 78 până 82 chilo fl. 3.50 până 4.—; cartofi 68 până 70 chilo fl. —90 până fl. 1.10 semênța de cânepă 48 până 50 chilo fl. 9.— până fl. 10.— mazerea 76 până 80 chilo fl. 4.50 până 5.50, linte 78 până 82 chilo fl. 7.— până fl. 8.50 asolea 76 până 80 chilo fl. 3.75 până fl. 4.50, pasat de grâu 100 chilo fl. 13.60 până fl. 14.—, făină Nr. 3 chilo fl. 14.— Nr. 4 fl. 13.60 Nr. 5 fl. 12.— slănină 100 chilo fl. 48.— până fl. 50.—, unsoare de porc fl. 58.— până fl. 60.—, sêu brut fl. 20.— până fl. 22.—, lumini de sêu fl. 34.— până fl. 35.— lumini turnate de sêu. fl. 38.— până fl. 40.—, săpunul fl. 20 până fl. 30.—, fên 100 chilo fl. 1.10 până fl. 1.50, cânepa fl. 32.— până fl. 35.—, lemne de foc uscate m. cub. fl. 3.— până fl. 3.50, spirt p. 100 L. % 50 până 51 cr., carnea de vită chilo 40 cr carnea de vițel 30 până 40 cr., carnea de porc 42 până 48 cr., carnea de berbec 22 până 28 cr., onș cu 22 până 25 cr.

Piața din Medias, 19 Nov. Grâu, hectolitru fl. 5.— până fl. 5.50; grâu mestecat fl. 3.60 până fl. 4.— sêcara fl. 3.40 până fl. 3.60; orșul fl. — până fl. —; ovésul fl. 2.30 până fl. 2.50; encuruzul fl. 2.90 până fl. 3.50; semênța de cânepă fl. — până fl. —; cartofi fl. 1.— până fl. 1.50; mălaiul hectolitru fl. — până fl. 12.—; mazerea fl. 3.50 până fl. 3.70; fasolea fl. 4.— până fl. 4.20; linte fl. — până fl. —; chiminul (sêcăreanu) fl. 36.— până fl. —; sêu brut 100 chilogrami fl. 20.— până fl. 24.—; lumini de sêu vrsate fl. 36.— până fl. 40.—; unșdarea de porc fl. 60.— până fl. 65.—; slămina fl. 52.— până fl. 60.—; cânepa fl. 36.— până fl. 38.—; fênul fl. 1.— până fl. 1.40; săpunul 100 bucăți fl. 20.— până fl. 30.—; spirtul gradul 55 cr.; carnea de vită chilo — până 40 cr.; carnea de vițel 32 până 40 cr. Șarnea de porc până —44 cr.

Tirgul de rîmători în Steinbruch. În 8 Nov. n. s'au notta: unguresci bîtrâni grei 45.— cr. până 45 1/2 cr., unguresci grei tineri 47.— cr. până 48 1/2 cr. de mijloc 46 cr., până 47 1/2 cr., ușori 44.— cr., până — cr., marfă țărăneacă, grea — cr. până 45.— cr., de mijloc 44.— cr., până 54 1/2 cr., ușora 42.— cr., până 45 1/2 cr., românesci, de Bakony grei 43.— cr., până 45 1/2 cr., transito de mijloc — cr., până — cr., transito ușori — cr., până — cr., transito sêrbesci grei — cr., până — cr., transito de mijloc 47.— cr., până 48.— cr., transito ușori 47.— cr., până 47 1/2 cr., igrășați cu hgidă — cr., până — cr., per 4% cumpărați dela gară.

Bursa de marfuri din Budapesta dela 19 Noem. 1890.

Sămînțe	Qualitatea per Hect.	Prețul per 100 chilogr.		Prețul per 100 chil.	
		dela pînă	dela pînă	dela pînă	dela pînă
Grâu					
Bănățenesc nou	74	—	75	—	—
Grâu dela Tisa nou	74	—	75	—	—
Grâu „Pesta”	74	—	75	—	—
Grâu de Alba-Reg. nou	74	—	75	—	—
Baclea nou	74	—	75	—	—
Grâu ung de Nord	74	—	75	—	—

Sămînțe, selti ori no.	Soiul	Qualitatea per Hect.	Prețul per 100 chilogr.	
			dela pînă	dela pînă
Sêcură			70—72	7.20 7.40
Orș	Nutretj de vinars de bere	60—62	6.60	6.90
Ușea	62—64	7.10	7.80	
Cucuruz (porumb)	64—66	7.80	7.75	
Meiu	bănăț.	39—41	6.95	7.90
Hrișcă	de altsoi.	75	6.60	6.70
		78	5.70	5.80
		—	7.25	7.75

Sămînțe pe termiu.	de primă. de toam.	Rani per 100 chilogr.	Prețul per 100 chilogr.	
			dela pînă	dela pînă
Grâu	de primă. de toam.		7.97	7.98
Cucuruz	Maiu-Iun.		6.27	6.29
Ovșă	de primă. de toam.		7.27	7.29

Produse diverse	Soiul	Cursul	
		dela	pînă
Sem. de trif.	Lucrura unguresc	40.—	45.—
„	franceză	—	—
„	italiană	—	—
Oleu de in	roșie	42.—	50.—
Oleu de rap.	rafinat	34.—	34.50
Uns. de porc	dela Pesta dela țeară svîntată și avîntată	55.—	58.50
Slănină	—	50.—	51.—
„	—	37.—	38.—
Prune	din Bosnia, în buți	—	—
„	din Serbia, în saci	27.50	28.—
„	slavon, nu s'au bănățenesc	25.—	26.—
Nuci	din Ungaria unguresci	—	—
Gogoși	sêrbesci	—	—
Miere	brută	—	—
„	galbină străcurată	25.—	29.—
Ceară	de Rosenau	126.	123.—
Spirt	brut	15.50	16.—
„	Drojiuță de spirt	17.50	17.75

Cursul pieței din Sibiu. Din 21 Noemvrie st. n. 1890. Hărție-monetă română Cump. 8.95 vînd. 9.— Lire turcesci „ 10.25 „ 10.35 Imperiali „ 9.20 „ 9.30 Ruble rusesci „ 1.37 „ 1.40

Bursa de Budapesta. Din 19 Noem st. n. 1890.

Renta de aur ung. 6%	101.—
„ „ 4%	99.90
„ hărție 5%	99.90
Imprumutul căilor ferate ung.	113.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune).	96.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune).	110.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune).	—
Bonuri rurale ung.	88.90
„ cu cl. de sortare	—
„ bănățene-timșene	—
„ cu cl. de sortare	—
„ transilvane	—
„ croato-slavone	104.—

Despăgubire pentru dijma ang. de vin 95.75 Obligațiunile desp. regalilor 138.— Împrumut cu premiu ung. 127.50 Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin 88.25 Renta de hărție austriacă 88.25 „ aur austriacă 107.25 Losurile austr. din 1860 145.50 Acțiunile băncii austro-ungare 982.— „ de credit ung. 347.— „ „ austr. 298.—

Scrisori fonciare ale institut. de cred. și economii „Albina” 102.— Argintul 5.47 Galbeni împărătesci 9.15 Napoleon-d'ori 56.80 Mărci 100 imp. germane 116.— Londra 10 Livres sterlingi —

Bursa de Viena. Din 19 Noem. st. n. 1890.

Nr. 8239/1890.

[76 | 2]

Concurs.

In Resinari este de ocupat postul unui medic comunal.

Venite:

- 1. Salar 900 fl.
2. Cuartir natural.
3. Taxele fixate pentru vizitele medicale si alte agende medicale.

Doritorii de a ocupa acest post au sa se inainteze petitiunile pana in 30 l. c. st. n. la subsemnatul.

Sibiu, in 17 Noembrie 1890.

Fabritius, protopretor.

INSTITUT TIPOGRAFIC in Sibiu.

A iesit de sub tipar

DICTIONAR

român-german și german-român

Sab. Pop. Barciann, odin, paroch gr.-or. in Resinari, asesor consistorial etc.

Revidat și completat

Dr. D. P. Barciann.

Partea I. Română-germană. 704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

Partea II. Germană-română. 1152 pagini.

Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei.

Depositar general

pentru România la librăria lui

Alexandru Degenmann,

Bucuresci, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin posta 20 cr. v. a. de exemplar.

Resturi de panură de Brünn

2-10 m. pentru un roc de iarnă complet. [954] 7-20

Palmerston fl. 5-50.

Resturi de panură

2-10 m. pentru un roc de iarnă complet. Mandarin de toate colorile, calitatea cea mai fină.

fl. 9-.

Resturi de panură

3-10 metri pentru un complet rind de haine de iarnă fl. 5-.

Panură

pentru rocuri de venat 2-10 m. fl. 5-.

Resturi de panură

pentru o părechie compl. de pantaloni vărgați sau țărcați, 1 rest fl. 3-50.

Cammgarn de mătăasă

in dungii numai novitate. Pantaloni compl. fl. 6-.

Panură

DE UNIFORME pentru oficialii c. r., financiari, veterani și pompieri cu prețurile cele mai ieftine.

Bernhard Ticho, BRÜNN,

Krautmarkt 18.

Expedarea cu rambursă postală.

Mustre gratis și franco.

O carte elegantă și bogată în alegere de mustre, cuprinzând numai novități, la cerere se trimite domnilor croitori.

Asiguram despre serviciul foarte prompt.

Cumpărarea cea mai ieftină

DERESTYE și RÜGNER

boltă de articole de modă pentru dame și bărbați

in ARAD,

sub Nrul 16 in piata libertății (palatul Domany).

Depositar mare de materii, negre și colorite, de toamnă și de iarnă, pentru femei și bărbați, precum: Camgarn, Cheviot, flanel, vattmol, Loden etc., precum și in materii de mătăasă, faile Merzelient, Saten de Lyon, Radme, catifele negre și colorite de mătăasă și de bumbac (vatta) și pantlice de catifea plüsch și Moare. Barcheturi de cosmanos bune de spelat, barcheturi duple de Valz Volapik, barcheturi cu sinior alb și pique. Panuri de dame, panuri de lână cheviot pentru mantale de ploaie și pentru îmbrăcăminte de copilași. Mare deposit de pânză renumită de Carol Siegel senior și de pânzării, precum: pânzării pentru pat, masă, damast; depositul mare al pânzării celor mai bune in schiffon și pergale de Benedec Schroll și fiii. In articoli de iarnă cea mai bogată alegere de cămeși, vestminte pe dedesupt și ciorapi de Jäger. Ciorapi și mănuși. Năfrâmi de postav in toate mărimile, asemenea mărfuri de bumbac tors de Berlin in mare mulțime. Spătele de tricot, năfrâmi de Berlin, căițe (de cap), haine de băieți, șape, mănuși etc. Corsete spirale elastice. Mare deposit de perdele cu cipea albă și colorite, perdele de lână țesută chenill și jute, gata și cu metrul. Mesaie de pat și de masă și coverte gobeline și de lână. Mulțime de teppichuri de salon și lungurețe, proșternute la pat din materii jute, tapetrie, chenilli, brütli și Smyrna. Năfrâmi de mătăasă și articoli de modă pentru bărbați: cămeși, gulere, manchete, ciorapi, basmale, parapleie, dentele, pantlice, parfumerii. Negot de toaletă pentru dame (chichele), toate trebuințele pentru croitori și peptenerii in mare mulțime. Secțiune in deosebi arangiată pentru pregătirea de reverenți in special pe seama preoților greco-orientali și greco-catolici. Pregătire de reverenți și brêne prin cel mai excelent croitor. Dispunem de odăjdii și covoare bisericosci. Reverenți se capătă după fasonul ortodox și cel cernovițian, dela 25 fl. până la cele mai fine cu 35 fl. Brêne dela fl. 5-5.50 și fl. 6 cele mai late și mai fine.

Vis-à-vis de monumentul celor 13 martiri.

Ne angajam si pentru a pregăti reverenți și brêne preoțesci.

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA” IN SIBIU,

fundată in anul 1868

[847] 84

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- a) in contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
b) pe viața omului in toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termnuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Table with 2 columns: Sume asigurate pe viața, and rows for years 1869-1886, 1887, 1888, 1889.

1,358.602 fl. 49 cr.

Conform bilanțului pentru 1889 fondurile de rezervă și garanție se ureă la 611.270 fl. 24 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslusiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune in Sibiu (Strada Cisnădiei Nr. 6, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale n Brașov (C. I. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale in locurile mai insemnate.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octomvrie 1890.

Large railway schedule table with multiple columns for routes: Budapesta-Predeal, Predeal-Budapesta, Budapesta-Arad-Teiuș, Teiuș-Arad-Budapesta, Copsa-mică-Sibiu, Sibiu-Copsa-mică, Cucerdea-Oșorheiu-Regh-săs., Regh-săs.-Oșorheiu-Cucerdea, Simeria (Piski)-Petroșeni, Petroșeni-Simeria (Piski), Arad-Timișoara, Timișoara-Arad, Ghiriș-Turda, Turda-Ghiriș, Sighișoara-Odorheiu, Odorheiu-Sighișoara, Murș-Ludos-Bistrița, Bistrița-Murș-Ludos, Hunedoara-Simeria (Piski).